

той затвори вратата. Но Димо искаше да чуе разговора имъ. И той се вмъкна въ съседната праздна стая. Между дветъ стаи имаше зрата, презъ която се чуваше всичко. Димо се престори, че търси нѣщо между книгитѣ и се услуша.

Старецътъ съ разтреперанъ гласъ предлагаше нѣкакви пари на бай Йордана.

— И ще те моля да не ме обаждашъ! Събралъ съмъ ги за лѣкарства на Симо, но ще търся утре други на заемъ. — Шепнѣше съ разтреперанъ гласъ старецътъ.

Бай Йорданъ не искаше да ги вземе.

— Разбери, че това е коледенъ подарѣкъ отъ мене. Нѣколко дървета, не сж голѣма работа. Само че трѣбваше да ги поискашъ, Азъ отдавна забелязахъ, че ми липсватъ често дървета!

— Ама ти, Йордане, какво — да не мислишъ, че азъ и другъ пжтъ? . . . Повѣрвай ми, за първи пжтъ въ живота си пипамъ чуждо. Чухъ те онзи денъ да се оплаквашъ на кмета, че ти вземали отъ дървата. Били на двора, казваше. А въ кжщи нѣмаше ни треска. Рекохъ си, за бъдника поне трѣбва едно дърво. А пжкъ ти съ него, като и безъ него. Пжкъ и докторътъ каза, че трѣбва топло заради Симо. Дано Господъ ми прости тоя грѣхъ! Заради Симо го направихъ. Докторътъ, каза, че сигуръ нѣма дълго да живѣе, та да зарадвамъ последнитѣ му дни. Кажй, че ми прощавашъ и моля те да не обаждашъ.

Старецътъ се разхълца. И очитѣ на Димо се напълниха съ съзли. Той не знаеше, че Симо е толкова боленъ.

— Вѣрвамъ ти, дѣдо! — рече бай Йорданъ. Вземи си паритѣ. Прощавамъ ти. Не се тревожи. никому нѣма да кажа за това.

Бай Йорданъ изпроводи стареца до вратата. Дадохъ му и отъ баницата, която той следъ дълги увещания взе. После се прибраха въ стаята при гоститѣ, кждето вече седѣше и Димо, надвесенъ надъ чинията си.

Наближаваше нова година. Всички бѣха весели, само трима души бѣха нѣкакси замислени. И когато удари дванадесетъ часа, всички запѣха:]

Вече е нова година!

Старата мина, замина.

Новата съ пѣсень срѣщнете,

Скърби, беди забравете!

Димо стоеше мълчаливъ. Нѣщо бѣше заседнало на гърлото му и той не можеше да пѣе. Щомъ свърши пѣсеньта, Димо изведнажъ заговори:

— Господа и скжпи гости, — започна той — току що дойде новата година и всички се надѣвате да ви донесе нѣщо ново и хубаво. Само нашиятъ добъръ другаръ Симо Тиквата не може да очаква нищо хубаво. Той е боленъ и, както е казалъ лѣкарътъ, едва ли ще остане. Но азъ вѣрвамъ, че той ще оздравѣе, само че трѣбватъ лѣкарства, трѣбва въ стаята му да е топло,